

רבי, משה

משה, בן מלכה ומרדכי ז"ל, נולד ביום ט"ו באב תש"ד (4.8.1944) בירושלים. הוא למד בבית-הספר היסודי "למוד תורה" בעיר הולדתו, בבית-הספר התיכון-מקצועי "מלבן ג'וינט", ובבית-ספר תיכון-ערב "למל" בירושלים. משה היה תלמיד טוב, למרות שקשה היה לו ללמוד בגלל מצבה הכלכלי של המשפחה וריבוי הילדים בבית. בידעו כי עד מהרה יהיה עליו לדאוג לפרנסתו, הלך ללמוד בבית-ספר מקצועי את מקצוע החשמלאות, אך הוסיף ללמוד גם מקצועות אחרים בלימודי-ערב. היה לו אוסף-דגים יפה והוא טיפל בו במסירות. נוסף על זאת היה חובב-מוסיקה ונהג להקליט שירים שהיו חביבים עליו. משה היה ענוותן וצנוע, אך יחד עם זאת עליו, בעל חוש הומור ושמח בחלקו. מטבעו היה חברותי ומוכן תמיד לעזור לזולת, ולפיכך היה אהוד על כל מכריו. בעיקר אהבוהו הילדים, שעמם היה מסוגל לשבת ולשחק שעות רבות. הוא היה בן נאמן ומסור להוריו, ודאג למשפחתו.

משה גויס לצה"ל במחצית מאי 1962 והוצב לחיל-התותחנים. לאחר הטירונות ולאחר שעבר קורס קשר, הוצב ליחידת-תותחנים בתפקיד רגם בצוות-סוללה והוענקה לו דרגת רב-טוראי. הוא היה גאה על יחידתו, ונדע בה כחייל צנוע וממושמע, שלא ביקש להתבלט, ועשה מלאכתו בנאמנות ובאחריות. הוא היה תותחן טוב ואיש-צוות מסור, ולדברי מפקדו "שימש בתפקידיו ברצינות רבה ומתוך הכרה, והרשים אותנו מאוד בשאיפתו להימנות על צוות-תותח, תפקיד שבחר בו מרצונו והיה ראוי לו".

לאחר גמר שירותו בצבא עקר מירושלים לנהריה כדי להיות סמוך לאחותו וניסה להקים שם את ביתו, אך חזר לעיר-הולדתו. לאחר נשואיו עמל קשה כדי לבסס את מעמדו. משה לחם בחזית הצפון במלחמת ששת הימים ועברו עליו חוויות קשות. הוא נפצע בתאונת-דרכים בדרך חזרה ליחידתו, אך עמד על דרישתו שיחזירוהו ליחידתו. מפקדו וחבריו הכירוהו כחייל נאמן ומסור, וידעו כי אפשר לסמוך עליו תמיד. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים גויס משה ונשלח עם יחידתו לחזית סיני. שעות על שעות לחם עם צוותו ולדברי מפקדו "עמד בצורה אמיצה בתנאי-ירי קשים, תוך ביצוע מסור של משימותיו". בהפגזת-אויב, ביום י"ג בתשרי תשל"ד (9.10.1973) נפגע ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי, בהר-הרצל בירושלים. השאיר אחריו אישה, אם, אחים ואחיות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

משפחתו הוציאה-לאור חוברת לזכרו, ובה דברים על דמותו. רעייתו כרמלה

כתבה עליו: "הכרתי אותו כבעל אוהב, חרוץ, נאמן ואוהב לעבוד, שלא התבטל מעולם ודאג שלא יחסר לי דבר"; אחותו כתבה עליו: "הוא יישאר תמיד לעיני עם החיוך על פניו וטוב-לבו הנצחי".

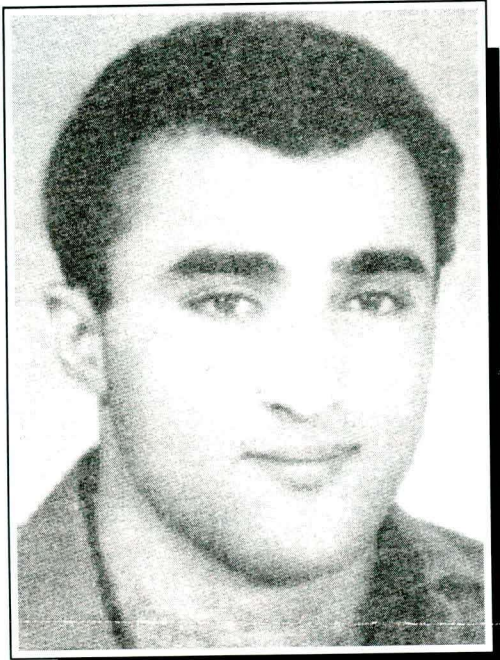
ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

(8457)

מ.א. 479310

סמל רבי משה ז"ל

בן מלכה ומרדכי

נולד בירושלים

ט"ו באב תש"ד, 4/8/1944

תאריך גיוס: מאי 1962

התגורר ב: יד לבנים

נפל בקרב

י"ג בתשרי תשל"ד, 9/10/1973

במלחמת יום הכיפורים

שרת בחיל תותחנים

יחידה: גד' 9241

מקום נפילה: סיני

אזור: סיני ותעלת סואץ

נקבר בירושלים - הר הרצל

אזור: ה, חלקה: 04, שורה: 01, קבר: 08.

בן 29 בנפלו

קורות חיים

משה רבי, בן מלכה ומרדכי ז"ל, נולד ביום ט"ו באב תש"ד (4.8.1944) בירושלים. הוא למד בבית-הספר היסודי "תלמוד תורה" בעיר הולדתו, בבית הספר התיכון מקצועי "מלבן ג'וינט", ובבית ספר תיכון ערב "למל" בירושלים.

משה היה תלמיד טוב, למרות שקשה היה לו ללמוד בגלל מצבה הכלכלי של המשפחה וריבוי הילדים בבית. בידעו כי עד מהרה יהיה עליו לדאוג לפרנסתו, הלך ללמוד בבית-ספר מקצועי את מקצוע החשמלאות, אך הוסיף ללמוד גם מקצועות אחרים בלימודי ערב. היה לו אוסף-דגים יפה והוא טיפל בו במסירות. נוסף על זאת היה חובב-מוסיקה ונהג להקליט שירים שהיו חביבים עליו.

משה היה ענוותן וצנוע, אך יחד עם זאת עליו, בעל חוש הומור ושמח בחלקו. מטבעו היה חברותי ומוכן תמיד לעזור לזולת, ולפיכך היה אהוד על כל מכריו. בעיקר אהבוהו הילדים, שעמם היה מסוגל לשבת ולשחק שעות רבות. הוא היה בן נאמן ומסור להוריו, ודואג למשפחתו.

משה גויס לצה"ל במחצית מאי 1962 והוצב לחיל התותחנים. לאחר הטירונות ולאחר שעבר קורס קשר, הוצב ליחידת תותחנים בתפקיד רגם בצות-סוללה והוענקה לו דרגת רב-טוראי. הוא היה גאה על יחידתו, ונודע בה כחייל צנוע וממושמע, שלא ביקש להתבלט, ועשה מלאכתו בנאמנות ובאחריות. הוא היה תותחן טוב ואיש צוות מסור, ולדברי מפקדו "שימש בתפקידיו ברצינות רבה ומתוך הכרה, והרשים אותנו מאוד בשאיפתו להימנות על

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל רבי משה ז"ל

צוות-תותח, תפקיד שבחר בו מרצונו והיה ראוי לו".
לאחר גמר שירותו בצבא עקר מירושלים לנהריה כדי להיות סמוך לאחותו וניסה להקים שם את ביתו, אך חזר לעיר-הולדתו לאחר נישואיו עמל קשה כדי לבסס את מעמדו. משה לחם בחזית הצפון במלחמת ששת הימים ועברו עליו חוויות קשות. הוא נפצע בתאונת-דרכים בדרך חזרה ליחידתו, אך עמד על דרישתו שיחזירוהו ליחידתו. מפקדו וחבריו הכירוהו כחייל נאמן ומסור, וידעו כי אפשר לסמוך עליו תמיד.

כשפרצה מלחמת יום הכיפורים גויס משה ונשלח עם יחידתו לחזית סיני. שעות על שעות לחם עם צוותו ולדברי מפקדו "עמד בצורה אמיצה בתנאי-ירי קשים, תוך ביצוע מסור של משימותיו".

בהפגזת-אויב, ביום י"ג בתשרי תשל"ד (9.10.1073) נפגע ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית העלמין הצבאי, בהר הרצל בירושלים. השאיר אחריו אישה, אם, אחים ואחיות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

משפחתו הוציאה-לאור חוברת לזכרו, ובה דברים על דמותו. רעייתו כרמלה כתבה עליו: "הכרתי אותו כבעל אוהב, חרוץ, נאמן ואוהב לעבוד, שלא התבטל מעולם ודאג שלא יחסר לי דבר"; אחותו כתבה עליו: "הוא יישאר תמיד לעיני עם החיוך על פניו וטוב-לבו הנצחי".

Bar Ilan University
Jerusalem